

РЕШЕНИЕ

№ 126

гр. Нова Загора, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВА ЗАГОРА в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ**

при участието на секретаря **КУНКА ИВ. МОМЧИЛОВА**
като разглежда докладваното от **ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ** Гражданско дело
№ 20222220100871 по описа за 2022 година

В Районен съд – Сливен е постъпила искова молба от М. Й. К. с ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв.М. И. Б. от АК - Сливен срещу „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.,„Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда „Лабиринт“, ет.2, офис № 4, представлявано от Ю.Х.Ю. и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, седалище и адрес на управление на дейността: гр.София, 1421, р-н Лозенец, ул.,„Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, представлявано от В.А.Г., А.Ч.Д., Н.Г.С., с която е предявен иск: 1. Да се обяви за недействителен /нищожен/ на осн. чл.22 от ЗПК договор за потребителски кредит, сключен между ищцата и банката от 29.08.2014 г., 2. Да се обезсили изпълнителен лист от 19.08.2015 г., изд. по ч.гр.д.№ 2921/2015 г. по описа на Районен съд - Сливен, издаден в полза на банката и 3. Да се осъди „Агенция за събиране на вземания“, да заплати на ищцата сумата от 2000.00 лева, частична претенция от обща сума от 4690.00 лева - неоснователно платени погасителни вноски на същия ответник, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска.

С определение съдиите от Районен съд - Сливен са се отвели от разглеждането на делото с мотива, че са налице условията на чл.22, ал.1, т.6 от ГПК, тъй като ищецът е съдебен заседател в Районен съд - Сливен и за да се избегнат всякакви съмнения в тяхната безпристрастност, предвид това Окръжен съд – Сливен със свое Определение № 382 от 11.07.2022 г. е определил, че компетентен да разгледа образуваното по искова молба от 10.06.2022 г. гр.д.№ 2389 на Районен съд – Сливен по описа му за 2022 г. е Районен съд – Нова Загора.

В исковата молба ищецът посочва, че на 29.08.2014 г. М. Й. К. сключила Договор за потребителски кредит № 7995712611 с „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, по силата на който ѝ бил предоставен потребителски кредит в размер на 4000 лв. По силата на чл.11 от ДПК се задължила да издължи заетата сума на 36 равни месечни вноски, в размер на 183.11 лв. всяка, или да върне общо 6592.07 лв.

Разяснява се, че поради лични проблеми изпаднала в невъзможност да внася редовно погасителните вноски.

Излага се, че на 11.12.2015 г. ѝ бил наложен запор на трудовото възнаграждение при работодателя ѝ „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен. Кога и как е била осъдена, така и не разбрала, но не се възпротивила, защото знаела, че имала задължение към „ТИ БИ АЙ

Банк“ ЕАД. Така и не била получила уведомление за настъпила предсрочна изискуемост. От изпратеното до работодателя запорно съобщение узнала, че по ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на Сливенски районен съд е бил издаден изпълнителен лист в полза на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, по който е било образувано изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен. В съобщението било посочено, че дължи 3871.58 лв. главница, 121.77 лв. лихви и неолихвяема сума 3096.43 лв., такси по изпълнението и разноски в размер на 446.00 лв., такса по изпълнителното дело в размер на 738.22 лв.

Междувременно на 30.07.2018 г. кредиторът „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД цедирал вземането си на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД /АСВ/ с ЕИК 203670940, за което длъжникът не бил надлежно уведомен, като се твърди, че за прехвърлянето на вземането ищцата узнала при устна справка по изпълнителното дело в кантората на ЧСИ.

Твърди се, че макар от трудовото ѝ възнаграждение надлежно да се правят и внасят удържки, от АСВ не спирали да ѝ изпращат СМС-и, да звънят на работното ѝ място и да я злепоставят пред колегите ѝ, че дължи пари. Според последният им СМС им „дължи“ още над 2000 лв. Тази практика продължавала и до ден днешен. По този повод М. К. поискала справка от касиерката на „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен за сумите, които е изплатила до настоящия момент, чрез удържки от трудовото ѝ възнаграждение по горепосоченото изпълнително дело.

Сочи се, че от справката установила, че била платила общо 7930 лв. В периода 11.12.2015 г. - 30.07.2018 г. заплатила по ИД с взыскател „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД сумата от 3240 лв. В периода 30.07.2018 г. - 27.04.2022 г. заплатила по същото ИД, но с взыскател „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД сумата от 4690 лв.

Счита, че М. К. била платила тази сума, въз основа на изцяло нищожен договор за кредит, респективно въз основа на нищожен договор за цесия, по следните възражения:

1. Погасителният план на стр.2 от ДПК № 7995712611 не съдържал разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи/елемент от задължителното съдържание на договора съгласно чл.11, ал.1 , т.11 и т.12 от Закона за потребителския кредит - ЗПК/;

2. Клаузите на чл.15.1. и чл.9.4. от ДПК били нищожни по следните съображения:

2.1. Клаузите на чл.15.1. и чл.9.4. от ДПК били нищожни по силата на чл.143, ал.2, т.5, във връзка с чл.146, ал.1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Съгласно посоченото в договора: „В случай, че Потребителят е допуснал просрочие на дължимите от него плащания, той дължи на Кредитора и законната лихва върху цялата просрочена сума за целия период на просрочието - от датата на падежа до датата на ефективното изплащане на сумата. Законната лихва се формира, както е посочено в чл.9.“. В чл.9.4. било уговорено, че „При просрочие Потребителят дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва върху просрочената сума за периода на просрочието.“. В цитираните клаузи се използвало словосъчетанието „просрочена сума“, като най-вероятно се имало предвид „погасителна вноска“. Видно от погасителния план на стр.2 от ДПК погасителните вноски били посочени в общ размер и не ставало ясно с каква част от вноската се погасява главница и какъв е размера на възнаградителната лихва. Т.е. според договора при просрочие се начислявала лихва както върху главницата, така и върху възнаградителната лихва. Съгласно чл.143, ал.2, т.5, във вр. с чл.146, ал.1 от ЗЗП нищожни били договорни клаузи, които задължават потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка.

2.2. Горесцитираните договорни клаузи били нищожни и на осн. чл.143, ал.2, т.9 /сега

т.10/, във вр. с чл.146, ал.1 от ЗЗП. На М. К. не били предоставени нито екземпляр от стандартния европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, нито от общите условия. Съгласно чл.143, ал.2, т.9 /сега т.10/, във вр. с чл.146, ал.1 от ЗЗП нищожни били уговорки, с които се налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора.

2.3. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. по тълк.д.№ 3/ 2017, ОСГТК на ВКС при настъпването на предсрочна изискуемост отпадало занапред действието на погасителния план, ако страните са уговорили кредитът да се връща на вноски. Уговорената в договора лихва е възнаграждение за предоставянето и ползването на паричната сума за срока на договора. Ето защо ако кредиторът упражни избора си да поиска изпълнение преди първоначално определения срок, възнаграждение за ползване за последващ период не му се дължало. Според ОСГТК на ВКС при предсрочна изискуемост по договор за заем/ кредит вземането следвало да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума /главницата/ и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. За периода до настъпване на предсрочната изискуемост размерът на вземането се определял по действалия до този момент погасителен план. Ето защо счита, че горецитираните клаузи били нищожни и на осн. чл.26, ал.1 от ЗЗД - поради противоречие с добрите нрави. Видно от извлечението от счетоводни книги по чл.417, т.1 от ГПК от 30.07.2015 г., представено пред СлРС със заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК изискуемата главница била едва 3871.58 лв. Кредиторът бил поискал издаване на изпълнителен лист и за пълния размер на възнаградителната лихва – 2348.28 лв. и обезщетение за забава в размер на 128.01 лв. Т.е. кредиторът от една страна си бил „самоначислил“ възнаграждение /възнаградителна лихва/ за предоставянето и ползването на паричната сума за срока на договора /29.08.2014 г. - 05.09.2017 г./, а от друга - подавал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение още през месец август 2015 г., което противоречало на добрите нрави.

2.4. За пълнота на изложението следвало да се подчертае, че в настоящия случай предсрочна изискуемост въобще не била настъпвала: според т.18 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.д.№ 4/ 2013 на ВКС, ОСГТК, предсрочната изискуемост настъпвала чрез едностранно изявление на кредитора до длъжника, включително в случаите, когато в договора е предвидено, че кредиторът може да събере вземането си, без да уведоми длъжника, т.е. в случаите, когато в договор била предвидена т.нар. „автоматична“ предсрочна изискуемост, вземането ставало изискуемо, след като кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем, чрез едностранно изявление до длъжника. Предсрочната изискуемост имала действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. М. К. никога не е била надлежно уведомена за настъпила предсрочна изискуемост.

С оглед гореизложеното и на осн. чл.22 от ЗПК счита, че процесния договор бил изцяло недействителен поради неспазване изискванията на чл.11, ал.1, т.11 и т.12 от ЗПК и т.20 от ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит бил обявен за недействителен, потребителят връщал само чистата стойност на кредита, но не дължал лихва или други разходи по кредита. В настоящия случай платеното по ИД значително надвишавало реално дължимото. За неизплатена главница в размер на 3871.58 лв. М. К. в рамките на ИД, чрез удържки от трудовото ѝ възнаграждение била внесла общо 7930.00 лв.

Твърди се, че длъжникът бил заплатил задължението си, като единствено начина на отнасяне на плащанията от кредитора и ЧСИ бил причина за начислените му значителни задължения, включващи лихви и разноски.

От справка по ИД узнала, че на 30.07.2018 г. „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД цедирал

вземането си по договора за потребителски кредит на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД. Счита, че цесията била нищожна на основание чл.26, ал.1 и ал.2 от ЗЗД по следните съображения:

1. Цесията била договор, с който кредиторът на едно вземане го прехвърлял на трето лице. Счита, че като договор и за него се прилагали правилата на чл.26 от ЗЗД.

2. С Договора за продажба на вземания /цесия/ от 30.07.2018 г. се заобикалял закона - основание за нищожност по чл.26, ал.1, предл.2 от ЗЗД. Цесионерът придобивал права от нищожен договор, сключен от неговия праводател и се възползвал от вече образувано изпълнително дело, по което били допуснати нарушения на правата на длъжника. Длъжникът така и не е бил уведомен, нито за предсрочната изискуемост, нито за извършената цесия.

3. Със сключването на договора за цесия се нарушавали добрите нрави - основание за нищожност по чл.26, ал.1, предл.3 от ЗЗД. В резултат на извършената цесия, за неизплатената главница в размер на 3871.58 лв. М. К. в рамките на ИД, чрез удържки от трудовото ѝ възнаграждение била внесла общо 7930.00 лв. Нещо повече: АСВ претендило за „неизплатен остатък“ в размер на над 2000.00 лв.

4. При Договора за продажба на вземания /цесия/ от 30.07.2018 г. липсвал предмет и основание - основания за нищожност по чл.26, ал.2, предл.първо и четвърто от ЗЗД. Счита, че прехвърлянето на вземане от нищожен договор било нищожна правна сделка.

С оглед изложеното счита, че „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД неоснователно и незаконосъобразно била встъпила като взискател по изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен и неоснователно било получавало удържаните от трудовото ѝ възнаграждение суми, които до 27.04.2022 г. възлизали в общ размер на 4690.00 лв.

Описаната фактическа обстановка обуславяла правния интерес от предявяване на настоящия частичен иск за сумата от 2000.00 лв. - част от неоснователно платени погасителни вноски в периода от 30.07.2018 г. до настоящия момент в полза на взискателя „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с ЕИК 203670940 по ИД № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837, образувано по изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на СлРС, издаден с оглед плащането на дължими суми по Договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г., сключен между М. Й. К., с ЕГН ***** и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, които вноски възлизали в общ размер на 4690.00 лв.

На осн. чл.127, ал.4 от ГПК посочва на ответника „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с ЕИК 203670940:

1. Банкова сметка, по която може да преведе, претендираната с настоящия иск сума, а именно: „Банка ДСК“ ЕАД, IBAN: BG08STSA93000026757978 BIC: STSABGSF, ТИТУЛЯР: адв.М. И. Б.

2. Друг възможен начин за плащане на задължението: чрез постигане на споразумение за прихващане на претендираната сума със задължение на М. Й. К., за което е образувано друго изпълнително дело с взискател АСВ, а именно: изпълнително дело № 20188370400092 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен.

Ищцата моли съда, да постанови решение, с което:

1. Да обяви за недействителен /нищожен/ на основание чл.22 от ЗПК, сключения между М. Й. К. с ЕГН ***** и с настоящ адрес: гр.Сливен, ж.к.,„Сини камъни“ бл.10, вх.И, ет.2, ап.5 и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, седалище и адрес на управление на дейността: гр.София, 1421, р-н Лозенец, ул.,„Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., поради неспазване изискванията по

чл.11, ал.1, т.11 и т.12 от ЗПК.

2. Да обезсили изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на Сливенски районен съд, издаден в полза на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, седалище и адрес на управление на дейността: гр. София, 1421, р-н Лозенец, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54.

3. Да осъди „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление на дейността: гр.София, п.к. 1335, р-н Люлин, ж.к. Люлин - 10, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис - сграда Лабиринт, ет.2, офис 4, представлявано от Ю.Х.Ю., да ѝ плати сумата от 2000 лв., част от общата сума от 4690 лв., представляваща неоснователно платени погасителни вноски в полза на взыскателя „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с ЕИК 203670940 по изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен, образувано по изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на Сливенски районен съд, издаден с оглед плащането на дължими суми по Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., сключен между М. Й. К. с ЕГН ***** и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023. Моли сумата да ѝ бъде пресъдена ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното погасяване на задължението.

4. Моли да ѝ бъдат присъдени сторените в хода на делото разноски, както и адвокатско възнаграждение по реда и при условията на чл.38, ал.1, т.3, във връзка с чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Прави особени искания:

1. Моли на осн. чл.389, ал.1, вр. чл.391, ал.1, т.1, вр. чл.397, ал.1, т.3 от ГПК съдът да се произнесе с определение, с което да допусне обезпечение на предявения иск, чрез спиране изпълнението по изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен и вдигане на запора върху трудовото възнаграждение на М. Й. К., дължимо ѝ от работодателя „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен.

2. Моли да ѝ се издаде обезпечителна заповед.

Прави доказателствени искания:

I. Представя и моли съда да приеме писмени доказателства по опис;

II. Моли да бъде служебно изискано и приложено ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на Сливенски районен съд.

III. Моли да бъде служебно изискано и приложено изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен.

IV. Моли с оглед становището на ответниците и в случай на преценка от страна на съда, че за изясняване на обстоятелства относно правилното изчисляване на сумите, удържани от трудовото възнаграждение на М. Й. К., респективно - за погасените с тях задължения /по вид и размер/ по Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., са необходими специални знания, да допусне назначаването на съдебно-икономическа експертиза и да ѝ бъде дадена възможност да формулира и постави конкретните въпроси към вещото лице, след като се запознае с писмения отговор на ответниците.

Моли с оглед становището на ответниците, съдът да им даде възможност да ангажират и други доказателства - писмени, гласни и експертни заключения.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК ответниците представят отговори на

предявените срещу тях искове.

В отговора си ответника „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на предявените искове и счита, че договора за цесия сключен между ответниците е законосъобразен. Заявява, че исковете са недопустими и неоснователни и излага подробни съображения в тази насока.

В отговора се посочва, че на 04.07.2022 г. Банката получила съобщение от Районен съд гр.Сливен, а на 11.08.2022 г. от Районен съд гр.Нова Загора за образувано гражданско дело по искова молба от М. К., чрез адв.М. Б. при условията на солидарност срещу Банката и срещу „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД с ЕИК 203670940.

В петитума на исковата молба ищецът бил предявил установителен иск с предмет:

1. Да бъде признат за недействителен на основание чл.22 от ЗПК сключеният между Банката и М. К. договор за потребителски кредит № 7995712611 от дата 29.08.2014 г.;

2. Да бъде обезсилен изпълнителен лист от 19.08.2015 г. издаден по ЧГД № 2921/2015 по описа на Сливенски районен съд в полза на ТИ БИ АЙ Банк ЕАД;

3. Да бъде осъдена „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД с ЕИК 203670940 да заплати на ищеца като неоснователно платена сумата в размер на 2000 лв.

По отношение допустимостта на иска сочи, че счита искът за недопустим, по следните съображения:

Признават и следвало да се приеме за безспорна изложената фактическа обстановка, а именно, че:

1. На 29.08.2014 г. между Банката и ищецът е бил сключен договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г.;

2. На 06.02.2015 г. е настъпила предсрочна изискуемост;

3. На 18.08.2015 г. е подадено заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.417, т.2 от ГПК;

4. На 19.08.2015 г. е издаден изпълнителен лист;

5. На 17.11.2015 г. е образувано изпълнително дело.

В хода на водене на изпълнителното дело на ищеца била надлежно връчена покана за доброволно изпълнение, откогато започват да текат процесуални срокове, в които длъжникът има възможност да оспори съществуването или размера на вземането:

- 2 седмичен срок (по действащата към този момент редакция на чл.414 от ГПК) за възражение по чл.414 от ГПК;

- 2 седмичен срок (по действащата към този момент редакция на чл.419 от ГПК) за обжалване разпореждането за издаване на заповедта за незабавно изпълнение по реда на чл.419 от ГПК;

- 1-о месечен срок след узнаване на заповедта за изпълнение за възражение по реда на чл.423 от ГПК;

Ищецът-длъжник не бил упражнил нито едно от правата, предоставените му от ГПК, за да оспори претендираното вземане. Съответно изпълнителният лист бил влязъл в сила и събраните от длъжника суми била на годно за изпълнение основание. Ищецът не предоставял никакви правни основания за обезсилването на процесния изпълнителен лист.

С исковата молба ищецът не навеждал никакви новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, за да обуслови иск за оспорване на вземането по чл.424 от ГПК. Измененията на ГПК или задължителната съдебна практика (тълкувателни решения), настъпили след издаването на изпълнителния лист и изтичането на

процесуалните срокове за защита, не можели да бъдат приети за факти и обстоятелства необходими за завеждането на иск по чл.424 от ГПК.

По отношение на основателността на иска:

Счита искът за неоснователен, по следните съображения:

Възражение за изтекла давност:

Договорът за потребителски кредит бил сключен на 29.08.2014 г. с краен срок за погасяване на договорните задължения до 05.09.2017 г.; обявен за предсрочно изискуем на 06.02.2015 г. и било образувано изпълнително дело на 17.11.2015 г.

Следвало да се приеме, че отношенията между страните, уредени с процесния договор за потребителски кредит, били прекратени с прекратяването на същия. Датите, които можели да се приемат за край на това правоотношение били: 1/ 06.02.2015 г. (дата на предсрочна изискуемост); 2/ 17.11.2015 г. - дата на образуване на ИД или 3/ 29.12.2015 г. - две седмици след узнаването на издадената заповед за незабавно изпълнение, ако се приемело, че 11.12.2015 г. е датата, на която ищеца е получил не само запорното съобщение, но и поканата за доброволно изпълнение.

При всички положения договорните отношения между страните били прекратени в края на 2015 г., след което отношенията се уреждали от разпоредбите на ГПК, поради неизпълнението на договора, което неизпълнение не се оспорвало.

С изтичането на общата 5 годишна давност се погасявало правото на защита на правата на която и да е от страните по договора.

Неоснователно платени суми.

Всички суми платени от ищеца били платени на основание на надлежно издадено изпълнително основание /изпълнителен лист/. Всички процесуални възможности за оспорване на вземането обективирани в изпълнителния лист били пропуснати и съответно сумите събрани по този изпълнителен лист били надлежно събрани.

За пълнота на изложението представя и становище за твърдяните нарушения по чл.11 от ЗПК:

- нарушение на чл.11, ал.1, т.11 и т.12 от ЗПК

Ищецът не уточнявал какво е нарушението по тази разпоредба, но предвид изискванията посочени в нея, следвало да се вземе предвид, че:

В чл.11.1 от договора за кредит били посочени условията за издължаване на кредита;

В чл.11.2 от договора за кредит бил представен погасителния план, отговарящ на императивните изисквания на закона, а именно: размера, броя и периодичността на дължимите погасителни вноски. Цитираният погасителен план ясно обозначавал: 1/ размера - „183.22 лв.“; 2/ броя - 36 вноски, всяка от които била представена в отделна кутийка и 3/ периодичност - 5 /пето/ число на всеки месец, като конкретната дата на падеж на вноската била посочена в съответната кутийка.

Посочва се, че ако ищецът бил имал неразбиране относно тази част на договора, същия имал правото дадено му в чл.11, ал.1, т.12 от ЗПК - да изиска безвъзмездно от кредитора детайлен погасителен план, който да даде информация за размера на погасената сума и оставащата за плащане сума, като отразявал погасяването на задължението по компоненти (такси, лихва, главница), поради което следвало да предостави и разбивка по компоненти на главницата. Този погасителен план се предоставял на потребителя само 1) при поискване и 2) ако е извършвал погасявания по кредита. Този погасителен план не можел да бъде част от договора, защото се предоставял само при извършено погасяване на вноски по кредита. Такова искане не било подавано до Банката от страна на кредитополучателя. Сравняването на двата текста давало достатъчно яснота:

Чл.11, ал.1 (Договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа):

т.11 - „...погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.“

т.12, предл.3 - „информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно ... планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит.“.

Сочи, че в горния смисъл била и задължителната практика на Европейския съд постановена в „Решение на Съда (шести състав) от 05.09.2019 г. по дело C-331/18 (TE срещу Pohotovost s.r.o.)“.

Относно твърдяна нищожност на клаузите 15.1 и 9.4 от договора за потребителски кредит посочва, че ищецът не излагал съществени аргументи в защита на своята теза за нищожност на цитираните клаузи.

Но дори да приемело, че тези клаузи били нищожни, то това не водело до недействителност на целия договор, какъвто бил предмета на иска.

Процесният договор се уреждал от разпоредбите на ЗПК, който бил специален по отношение на защитата на правата на потребителите сключили договор за кредит. Цитираните от ищеца разпоредби от Закона за защита на потребителите били приложими, само доколкото ЗПК не уреждал защитата на потребителите изрично.

В конкретния случай недействителността на потребителските договори за кредит била уредена в разпоредбата на чл.22 от ЗПК предвиждаща: „Когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7 - 12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т.7 - 9. договорът за потребителски кредит е недействителен.“.

Разпоредбата на чл.15 от договора за кредит възпроизвеждала текста на чл.11, ал.1, т.15 от ЗПК: Лихвения процент, който се прилага при просрочени плащания, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, начините за неговото променяне, както и стойността на всички разходи, които се дължат при неизпълнение на договора“, а разпоредбата на чл.15.1 давала разяснения как се формулира лихвения процент при просрочие: В случай, че Потребителят е допуснал просрочие на дължимите от него плащания, той дължал на Кредитора и законната лихва върху цялата просрочена сума за целия период на просрочието - от датата на падежа, до датата, на ефективното изплащане на сумата. Законната лихва се формирала, както било посочено в чл.9.

Съгласно разпоредбата на чл.22 от ЗПК нищожността на чл.15.1 от договора за кредит не била предпоставка за обявяването на договора за кредит за недействителен.

Относно твърдяна нищожност на договора за цесия посочва, че в петитума на исковата молба ищецът не претендирал нищожност на договора за цесия, като твърдения в тази насока били дадени в диспозитивната част на исковата молба. Изложените аргументи били неясни.

Твърди, че Банката била прехвърлила вземането си срещу ищеца, което било обективизирано в изпълнителен лист, а не в договора за кредит. Към дата на прехвърляне вземането било безспорно, т.е. заповедта за незабавно изпълнение била връчена и ищецът не бил предприел никакви действия по оспорването му.

С оглед изложеното моли съда да приеме предявеният иск за неоснователен и

недопустим и да постанови решение, с което да го отхвърли изцяло, както и да му бъде присъдено и юрисконсултско възнаграждение за водене на делото в размер на 300 лв. Към отговора прилага пълномощно и списък на разноските.

Постъпил е отговор и от ответника „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, чрез юр.к.Магдалена Гълбова, с който посочва, че липсва правен интерес за ищцата от завеждането на делото, както и че договора за цесия сключен между тях бил законосъобразен. Счита исковите за недопустими и неоснователни и излага подробни съображения в тази насока.

В отговора се посочва, че оспорват предявената искова молба, като процесуално недопустима, като аргументите за това били следните:

На първо място в тежест на ищеца било да установи съществуването на правен интерес от иска. Съдът следял служебно за същия през цялото развитие на производството, като в хипотеза, в която твърденията на ищеца за правен интерес от иска не се установявали по делото, то производството по тези искове било недопустимо и същото следвало да се прекрати. Правен интерес бил налице, когато между страните съществува правен спор относно предмета на делото - съществуването на спорното право, и така този правен спор накарнявал спорното право или друго право на страната по делото. Правният интерес бил абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска и ако в хода на делото твърденията за наличието на такъв не се установят, то съдът следвало да прекрати производството без да се произнася по основателността на иска. (В този смисъл ТР № 8/27.11.2013 г. по тълк.дело № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС). В процесния случай счита, че липсвал правен интерес за ищеца от предявяването на настоящото производство. Настоящото производство било образувано във връзка с издаден изпълнителен лист и образувано изпълнително дело № 92/2018 г. при ЧСИ П.Г., рег.№ 837. Длъжникът не бил подал в предвидения от закона срок частна жалба срещу разпореждането, с което била уважена молбата за издаване изпълнителен лист, като по този начин окончателно бил настъпил стабилитетът на изпълнителното основание. Оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането, били преклудирани. Преклудирали се и възраженията срещу основателността на претенцията и отрицателен установителен иск, че длъжникът не дължи сумата, за която е издаден изпълнителен лист, бил недопустим. С изтичането на срока по чл.407, ал.1 от ГПК за подаване на частна жалба срещу разпореждането за издаване на изпълнителен лист всяко възражение на длъжника, че вземането не съществува, било преклудирано и не можело да бъде заявено с нов иск, извън специалните хипотези на чл.424 и чл.439 от ГПК, какъвто не бил настоящият случай. В смисъла на гореизложеното било Определение от 23.08.2018 г. по т.д.№ 207/2017 г. на Окръжен съд - Стара Загора и Определение № 228 от 26.04.2017 г. по ч.в.т.д.№ 121/2017 г. на Апелативен съд - Варна.

По основателността:

Оспорва исковата претенция и като неоснователна, като мотивите за това били следните:

При подписване на рамковия договор страните не били конкретизирали вземанията, които се прехвърлят, нито покупната цена, която се дължи от купувача. Нямало и как да са и точно за това този договор бил наименован рамков. Конкретните параметри били обективирани в допълнително подписаните приложения към него, с които се индивидуализират както самите длъжници, така и основанието и размерът на техните задължения. В тази връзка било напълно логично при сключване на рамковия договор вземането, предмет на настоящото производство, все още да не е било възникнало. Цедиране на конкретното вземане ставало не с рамковия договор, а с подписаното приложение към него, което го идентифицирало напълно - по длъжник, основание на вземането, размер. Приложение №1 към договора за цесия било представено само с данните

на ответника, тъй като данните на останалите длъжници били защитени съгласно Закона за защита на личните данни /чл.2, ал.2, т.2, 3, 5, във вр. с чл.23, ал.1, 2, 3, във вр. с чл.26, ал.2 от ЗЗЛД/.

Във връзка с тезата на ищеца, че договорът за цесия бил нищожен, защото липсвала покупна цена, счита същото за несъстоятелно и неправилно. Твърди, че „Покупна цена“ на вземането била уговорена между страните. Видно било, че покупна цена има, и тя била уговорена между цедента и цесионера, но същата била заличена, защото представлявала търговска тайна между цедент и цесионер и не била предмет на настоящия спор. С оглед това счита искането за представяне на документ, доказващ заплащането на покупната цена за неоснователно, предвид че същото представлявало търговска тайна, касаело частни правоотношения между търговци, и нямало връзка с решаването на спора досежно дължи ли ответника претендираните от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД суми или не. Обстоятелствата, че тези данни били заличени не представлявали „външни недостатъци“ на представения документ, доколкото били направени единствено и изцяло с оглед защита личните данни на трети лица, както и с оглед неразпространяване на търговски взаимоотношения между двете страни по договора за цесия.

Посочва още, че ищеца неоснователно оспорвал валидността на сключения договор за покупко-продажба (цесия). Ответната страна можела да се брани, като предявявала с възражение всякакви насрещни права, но само в случай, че тези права са нейни. Съдът не следвало да взема предвид предявените пред него чужди права, каквото било правото на страните да претендират нищожността на договора, след като правещият възражението не бил страна по този договор. (Решение № 872 от 14.12.2009 г. на ВКС по гр. д. № 2011/2008 г., IV г. о., ГК),

Освен това, счита твърдението на процесуалния представител на ищеца, касаещо нищожност на договора за цесия, за неоснователно, поради следните съображения: в предмета на договор за цесия страните се споразумявали, че ще прехвърлят станали ликвидни и изискуеми вземания в пълен размер, произхождащи от договори за потребителски кредит, сключени от продавача с физически лица, които не изпълняват задълженията си по тях, които вземания ще се индивидуализират с Приложение № 1, което щяло се счита за неразделна част от договора, считано от датата на неговото съставяне. Вземанията се индивидуализирали с Приложение № 1 със съответната дата, като неговото съставяне, изпращане и потвърждаване се считало за неразделна част от договора, като всяко Приложение № 1 към Договор за цесия имало силата и значението на Допълнително споразумение. От представените доказателства по делото се установило безспорно проявлението в конкретния случай на всички тези условия, които придавало действителност на сключения договор за цесия предвид неговото изпълнение в изложения смисъл. Договора за цесия съдържал подписи на законните представители на двете страни - цедент и цесионер, предвид което следвало да се приеме, че Договор за цесия и Приложение 1, което представлява неразделна част от договора за цесия отразявали действителната воля на двете страни по договора - да бъде прехвърлено процесното вземане. Също така, в изпълнение на изискванията на чл.99, ал.3 от ЗЗД от страна на цедента било подписано и представено на цесионера Потвърждение за прехвърляне на вземането.

Договорът за цесия бил действителен, доколкото в последния се съдържали разпоредби, установяващи задължението на цесионера да заплати продажна цена, както и начина на изпълнение на задължението на цесионера. В представения по делото препис размерът на паричното задължение на цесионера било заличено, което обстоятелство не водело до извод за недействителност на сключената между страните сделка. Нещо повече - дори да се приемело, че в договора за цесия не била установена цена за придобиване на вземанията от страна на цесионера, последното не водело до недействителност на договора, поради липса на предмет, тъй като договорът за прехвърляне на вземания можел да бъде

сключен и като безвъзмезден - арг. чл.100, ал.1 от ЗЗД.

Сочи се, че Приложение 1 към договора за цесия съдържало номер и дата на договор за кредит, ЕГН на длъжника, три имена на длъжника, отпусната главница, както и размера на неплатените и прехвърлени по силата на договора за цесия суми, предвид което вземането предмет на договора за цесия било индивидуализирано изцяло и видно от приложения към исковата молба договор за кредит била налице идентичност между вземането предмет на договора за кредит и вземането предмет на договора за цесия. Приложение 1 към договора за цесия съдържало подписи на законните представители на двете страни по договора за цесия - цедент и цесионер. Съответно била заличена и покупната цена на вземания предмет на цесията, тъй като по своята същност това представлявало търговска тайна между цедент и цесионер. Тези обстоятелства не представлявали „външни недостатъци“ на представения документ, доколкото били направени единствено и изцяло с оглед защита личните данни на трети лица, както и с оглед неразпространяване на търговски взаимоотношения между двете страни по договора за цесия.

Посочва се също, че по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД до ответника било изпратено писмо, съдържащо Уведомително писмо от "Ти Би Ай Банк" ЕАД чрез „Агенция за събиране на вземания“ АД с Изх, № УПЦ-С- ТБИ/7995712611 от дата 24.08.2018 г. за извършената продажба на вземания, изпратено чрез Български пощи с известие за доставяне на посочения в договора за кредит поС.ен адрес.

Относно възраженията на ищеца, че не е бил уведомен за цесията ответника сочи, че:

Правата по цесията преминавали върху цесионера със сключването на договора за прехвърляне на вземането, но това прехвърляне имало действие спрямо третите лица и длъжника от деня, в който му бъде съобщено от предишния кредитор за цесията съгласно чл.99, ал.4 от ЗЗД. Следвало да се отбележи обаче, че в закона липсвала забрана цедентът да делегира правата си по уведомяване на длъжника за извършената цесия, какъвто бил и настоящият случай. По делото било представено пълномощно от законният представител на цедента-кредитор, с което цесионерът-ищец бил надлежно упълномощен да уведоми длъжника от името на цедента за извършеното прехвърляне на вземането. Като тук не ставало въпрос за прехвърляне на задължението за уведомяване от цедента на цесионера, а за упълномощаване за извършване на самото действие. Тъй като съобщаването не било лично непрехвърлимо право, нямало законова пречка извършването на това действие да бъде възложено на цесионера. Упълномощеният цесионер бил действал спрямо длъжника от името на представлявания от него цедент, за което длъжникът бил известен - в уведомлението било изрично посочено, че правното действие се извършвало от името на цедента, като законът не поставял специални изисквания за начина, по който следвало да бъде извършено уведомяването, нито бил определен срок за това.

В случая следвало да се вземе предвид и съдебна практика на Върховния касационен съд в тази насока, предвид която не било необходимо договорът за цесия да бъде съобщен на длъжника по цедираното вземане от цедента, за да възникне за цесионера качеството на кредитор. Така съгласно възприетото от ВКС в Решение № 139/27.04.2008 г. На IV ГО, постановено по гр.д.№ 4025/2008 г., постановено по реда на чл.290 от ГПК, съобщаването на договора за цесия не било елемент от фактическия му състав, тъй като вземането преминавало върху цесионера по силата на постигнатото съгласие за прехвърляне на вземането. Правилото на чл.99, ал.4 от ЗЗД поставяло като условие за противопоставимост на цесията на длъжника и на трети лица осъществяването на факта на уведомяване на длъжника от предишния кредитор. Неуведомяването обаче не се отразявало на валидността на договора за цесия. До съобщаването на длъжника той можел валидно да изпълни на предишния кредитор с погасителен ефект, без цесията да може да му бъде противопоставена. Прехвърленото вземане вече било преминало върху цесионера с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности и цесионерът имал качеството

на кредитор по отношение на цедирания длъжник.

В изпълнение на изискванията на закона и по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД до ищеца било изпратено уведомление за извършената цесия с Изх.№ УПЦ-С-ТБИ/7995712611 от дата 24.08.2018 г. от името на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, чрез „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД. Писмото не е получено от длъжника.

Към отговора на исковата молба представя копие от уведомлението цесия с Изх.№ УПЦ-С-ТБИ/7995712611 от дата 24.08.2018 г., което да бъде връчено на ищеца, ведно с отговора на исковата молба и приложенията към нея. Позовава се на постановените от ВКС на основание чл.290 и 291 от ГПК Решение № 3/ 16.04.14 г. по т. д. № 1711/2013 г. на I т.о. и Решение № 123/24.06.2009 г. по т.д.№ 12/09 год. на II т.о., съгласно които ако към исковата молба по иск на цесионера, е приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл.99, ал.3, пр.1 от ЗЗД, прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 от ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право.

Получаването на уведомлението в рамките на съдебното производство по предявен иск за прехвърленото вземане не можело да бъде игнорирано, в който смисъл били и разрешенията, дадени в Решение № 114/07.09.2016 г. по т.д.№ 362/2015 г. на ВКС, II т.о. и Решение № 123/24.06.2009 г. по т.д.№ 12/2009 г. на ВКС, II т.о., Решение № 3/16.04.2014 г. по т.д.№ 1711/2013 г. на ВКС, I т.о., Решение № 78/09.07.2014 г. по т.д.№ 2352/2013 г. на ВКС, I т.о. и Решение № 46/25.05.2017 г. по т.д.№ 572/2016 г. на ВКС, I т.о.

Сочи, че съгласно разпоредбата на чл.235, ал.3 от ГПК, както и в съответствие с дадените задължителни указания в т.9 от ТР № 4 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът бил длъжен да вземе предвид и всички факти, настъпили и след предявяване на иска, които били от значение за спорното право. Разпоредбата на чл.99, ал.4 от ЗЗД не съдържала изискване за срок за съобщаване и форма за съобщаване, каквато била и трайната и последователна практика на съдилищата. Няма значение и начинът, по който цесията ще се съобщи от цедента на длъжника - това можело да стане по телефон, по телекс, по факс или писмено, като писменото съобщение не било задължително да бъде изпратено по пощата. Смисълът на съобщението бил да се пресече възможността длъжникът да престоира на лице, което не е кредитор, като за да се доведе до знанието му станалата цесия било без значение формата на извършеното съобщение, защото тя не била условие за валидност. Действието на съобщението до длъжника се явява правно релевантно единствено и само до това, че изпълнение с погасяващ ефект можело да се направи единствено на цесионера. В конкретния казус ответника не бил представил по делото доказателство да е направил престация на некредитор, тоест целта на закона била постигната.

Процесният договор за кредит бил сключен изцяло в съответствие с разпоредбите на ЗПК. Договорът бил сключен в писмена форма, на хартиен носител, по разбираем и ясен начин, в два екземпляра - по един за всяка от страните. Условиата по договора били ясно изразени, посочени били изрично сумата за усвояване на кредита, лихвеният процент, който бил фиксиран, размер и брой на погасителните вноски, ГПР и общата дължима сума, регламентирано било и правото на отказ на кредитополучателя, ведно с условията за неговото упражняване. В случая договореният погасителен план бил инкорпориран в самия Договор за заем - с посочени брой погасителни вноски и датата, на която се дължат плащанията с конкретно посочена сума на вноската. Клаузите на договора за кредит били индивидуално уговорени, такива, с които ответникът изрично се бил съгласил и приел, подписвайки го, като доброволно се бил задължил за връщане на съответните суми. Ответникът с подписването на договора декларирал, че бил получил преддоговорна информация в съответствие със Закона за потребителските кредити.

Т.е. съдържанието на договора било пределно ясно и потребителят се бил съгласил с

него. Твърди се, че кредитодателят бил изпълнил договорното си задължение и предоставил на длъжника заемната сума, поради което в тежест на ищеца-заемополучател било да докаже, че е изпълнил насрещното си задължение по договора да върне предоставеният му заем, ведно с договорените лихви в сроковете уговорени в договора.

Разяснява се, че необходимостта погасителният план да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяване на главницата и лихвата, законът изисквал при кредити, дължими при различни лихвени проценти. В настоящия казус, в Условието към процесния Договор, в изречение предпоследно изрично било посочено, че кредитът се сключва при фиксиран лихвен процент. Тъй като в процесния договор за кредит било уговорено, че заетата сума се погасява при фиксиран лихвен процент за целия срок на договора, то изискването за посочване на последователността на разпределение на вноските било неприложимо и липсата на разбивка в погасителния план на всяка от погасителните вноски не се отразявало на действителността на договора. Това твърдение на ответника се потвърждавало и от факта, че общият размер на сумата, която трябвало да върне Кредитополучателя/ищец, както и посочените размери на погасителните вноски за всяка падежна дата, оставали същите, не се променяли за целия срок на договора.

Ответникът моли да се вземе предвид и наличието на съдебната практика, обективизирана в Решение № 77 от 08.03.2019 г. по т.д.№ 83/2017 г. на Окръжен съд - Бургас, съгласно която погасителният план нямал самостоятелен правопораждащ характер, а договорът за кредит бил източник на правата и задълженията между страните и доколкото престацията по него била определяема /общ размер на плащанията, брой вноски, падеж и срок на действие/, договорът за заем не можел да бъде третиран като недействителен.

Горните аргументи били подкрепени и от постановената трайна и последователна съдебната практика на съдилищата, а именно: Решение от 03.05.2019 г. по в.гр.д.№ 102/2019 г. на Окръжен съд - Ямбол; Решение № 200 от 03.06.2019 г. по в.гр.д.№ 298/2019 г. на Окръжен съд - Пазарджик; Решение № 149 от 05.06.2019 г. по в.гр.д.№ 74/2019 г. на Окръжен съд - Кюстендил; Решение № 62 от 14.03.2019 г. по в.гр.д.№ 20/2019 г. на Окръжен съд - Разград; Решение № 95 от 17.06.2019 г. по в.гр.д.№ 148/2019 г. на Окръжен съд - Търговище; Решение № 32 от 30.01.2018 г. по в.гр.д.№ 687/2018 г. на Окръжен съд - Перник; Решение № 762 от 17.11.2017 г. по в.т.д.№ 1160/2017 г. на Окръжен съд - Варна и др.

В договора за кредит били посочени фиксиран лихвен процент и годишен процент на разходите, поради което изискванията на закона, касаещи референти стойности, индекси и методики, съответно допускания по променливи във формулата за изчисляването им, били неприложими, доколкото към договора бил приложен ясен погасителен план, без уговорки за промяна. В този смисъл били Решение № 923 от 30.11.2018 г. по в.т.д.№ 1266/2018 г. на Окръжен съд - Варна; Решение № 314 от 11.05.2017 по т.д.№ 1092/2016 г. на Окръжен съд - Варна; Решение № 85 от 06.06.2019 г. по в.гр.д.№ 157/2019 г. на Окръжен съд - Търговище. Още повече, че разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК по изчерпателен начин изброявал компоненти, които съставят ГПР и не можело да става дума за неяснота у потребителя за разходите, включени в годишния процент на разходите. Съгласно разпоредбата на чл.22 от ЗПК когато не били спазени изискванията на посочените в нормата разпоредби, сред които били и тези на чл.11, ал.1, т.9, 10 и 11 от ЗПК договорът за потребителски кредит бил недействителен. Видно от процесния договор, в него бил посочен фиксиран годишен лихвен процент по заема – 35.95 %, годишен процент на разходите -41.78 %, брой погасителни вноски - 36 бр., размер на погасителната вноска – 183.11 лв., дата на плащане на всяка от погасителните вноски, общ размер на всички плащания. Разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК изисквала посочване на годишния процент на разходите по кредита, както и на общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора, което изискване в случая, видно от съдържанието на приложения договор било спазено. Така - Решение № 1431 от 4.12.2019 г. на ОС - Пловдив по в.гр.д.№ 2160/2019 г. Сходни били и

мотивите на Решение № 294 от 23.12.2019 г. на ОС - Шумен по в.гр.д.№ 397/2019 г., съгласно което съдържанието на договора отговаряло на императивните изисквания на закона, уредени в чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7 -12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т.7 - 9, - съдържал дата и място на сключването; вид на предоставения кредит; индивидуализация на страните; срок на договора; общия размер на кредита и начин на усвояването му; размер на ГЛП; размер на ГПР, както и общата сума, дължима от потребителя към момента на сключване на договора; условията за издължаване на кредита, вкл. погасителен план, съдържащ информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. В процесния договор бил отразен общият размер на кредита, лихвеният процент, който е фиксиран, посочен бил годишният процент на разходите, който не надхвърлял размера по чл.19, ал.4 от ЗПК, съдържала се общата сума, дължима от потребителя, изчислена към момента на сключване на договора, приложен бил и погасителен план, подписан от двете страни, в който бил посочен броя на погасителните вноски, падежа на всяка една от тях, която информация изпълвала императивно заложеното изискване към съдържанието на договора за потребителски кредит. В смисъла на изложеното било Решение № 1 от 7.01.2020 г. на ОС - Шумен по в.гр.д.№ 371/2019 г. В допълнение на аргумента, че правилата на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 от ЗПК били спазени, било и Решение № 14 от 30.01.2020 г. на ОС - Разград по в.гр.д.№ 342/2019 г., съгласно което в реквизит на договора се установявало насрещно постигнато между страните съгласие относно размер на ГПР и ГЛП. Договорени в посочените проценти, ГЛП и ГПР не надхвърляли размера по чл.19, ал.4 от ЗПК, съдържала се общата сума, дължима от потребителя, изчислена към момента на сключване на договора, приложен бил и погасителен план, подписан от двете страни, в който бил посочен броят на погасителните вноски, падежа на всяка една от тях.

Разяснява се, че ГПР се формирал от всички разходи по кредита, включително и за възнаградителна лихва. За потребителя не били останали никакви скрити разходи и/или допълнителни такси, както и не били настъпили никакви неблагоприятни последици за длъжника, тъй като всички искани суми са били обективирани в първа страница на договора. Поради което не можело да се направи друг извод, освен че ответникът е разбрал икономическите последици от сключения договор още при подписването му.

В чл.20 от общите условия на договора била регламентирана възможността на заемополучателят да се откаже от договора в 14-дневен срок, считано от датата на подписването му. Длъжникът не бил упражнил това свое право.

В чл.12 от ОУ било посочено правото на кредитополучателя във всеки един момент от изпълнение на договора да поиска извлечение по сметка под формата на погасителен план.

Твърди се, че процесният договор съдържал всички задължителни реквизити относно цялата необходима информация, касаеща условията за издължаване на кредита и не противоречало на императивните правила на Закона за потребителския кредит. Постигнатите договорености между ответника и цедента напълно съответствали на действащото българско и европейско законодателство в този аспект и не противоречали на императивните правни разпоредби и добрите нрави, залегнали в ЗЗД и ЗПК.

С оглед изложеното ответника считал всички действия на съда и ЧСИ за правилни и законосъобразни, поради което моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли изцяло исковата претенция на ищеца, като недопустима и неоснователна и да присъди на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД направените в хода на делото съдебни разноски в размер на 350.00 лева за юрисконсултско възнаграждение, а в случай, че представител на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД не се яви на първото по делото заседание, същото да се гледа в негово отсъствие.

Прилага пълномощно и Уведомително писмо за извършената цесия с изх.№ УПЦ-С-ТБИ/7995712611 от 24.08.2018 г.

Моли също, в случай, че ищецът представи писмени доказателства и/или направи доказателствени искания да им предостави възможност да се запознаят с тях и да вземат становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства, а в случай че съдът приеме, че е доказано извършването на разноски от ответника в настоящото дело и същите са в размер над минималния адвокатски хонорар, прави възражение на осн. чл.78, ал.5 от ГПК и моли съда да намали същия до размера на нормативно установения минимален размер на адвокатския хонорар.

В случай, че съдът осъди Агенция за събиране на вземания ЕАД да заплати разноски на ответника по делото, моли съда служебно да направи прихващане на присъдените разноски.

В случай че съдът осъди Агенция за събиране на вземания ЕАД да заплати разноски на ответника по делото и съдът не направи служебно прихващане на присъдените разноски, в съответствие с принципите на добросъвестност, равенство на страните и законност, изразени в чл.3, чл.5 и чл.9 от ГПК, както и в съответствие с разпоредбата на чл.236, ал.1, т.7 от ГПК, за да бъдат равнопоставени в съдебното производство, моли съда да даде указания на ответника да посочи банкова сметка, по която да му бъдат изплатени присъдените разноски по делото.

Постъпила е молба с вх. № 5496 от 28.11.2022 г. от единият ответник - „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, с която процесуалния му представител юрк.Владимир Цветков моли делото да се разгледа делото в тяхно отсъствие.

Постъпило е и становище от ищцова страна с което се излагат подробни съображения и на осн. чл.212 от ГПК предявява инцидентен установителен иск и моли съда да обяви за недействителен /нищожен/ на основание чл.26, ал.1 и ал.2 от ЗЗД Договора за продажба на вземания /цесия/ от 30.07.2018 г., с който ответника „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД продава на ответника „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, вземането си срещу М. Й. К. с ЕГН *****, произтичащо от процесния договор за потребителски кредит.

Навежда нови твърдения, че към настоящия момент от трудовото възнаграждение на ищцата М. К. надлежно се правели удръжки и се внасяли суми по горепосоченото изпълнително дело, а след образуване на настоящото дело на ответника АСВ били платени още 620 лв., и също, че въпреки това служители на ответното дружество не спирали да й изпращат СМС-и, да звънят на работното й място, да я злепоставят пред колегите й, че дължи пари, да заплашват касиерката, че ще я съдят ако не им превежда пари, дори да претендират за удръжки от трудови възнаграждения, които все още не били начислени на ищцата.

Във връзка с изложеното и на основание чл.214, ал.1 от ГПК ищцата прави изменение на размера на иска, както следва:

Моли съда да осъди „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, да й плати сумата от 2000 лв., част от общата сума от 5310 лв., представляваща неоснователно платени погасителни вноски в полза на вискателя „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД по ИД № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г. с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен, образувано по изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на Сливенски районен съд, издаден с оглед плащането на дължими суми по процесния договор за потребителски кредит, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното погасяване на задължението.

В тази връзка представя и моли съда да приеме като писмено доказателство удостоверение изх.№ 127/ 16.11.2022 г., издадено от „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен.

Моли съда да назначи съдебно-икономическа експертиза, с подробно посочени от ищеца въпроси:

Моли съда също да се произнесе по ищцовата молбата за обезпечение на настоящия иск, чрез спиране изпълнението по изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., по отношение на което излага допълнителни доводи. Възразява срещу претендираните от ответните дружества юрисконсултски възнаграждения, считайки ги за прекомерни.

В открито съдебно заседание съдът е приел за разглеждане инцидентния установителен иск на основание чл.212, ал.1 от ГПК, с който да се обяви за недействителен договор за цесия от 30.07.2018 г., с който „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД единия ответник продава вземането си спрямо ищцата на другия ответник „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД по договор за потребителски кредит от 2014 г., за което има издаден изпълнителен лист.

Съдът е допуснал обезпечение на предявения иск в настоящото производство, на основание чл.389 от ГПК, в полза на М. Й. К. ЕГН ***** от гр.Сливен, ж.к.,„Сини камъни“ бл.10, вх.И, ет.2, ап.5 против „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр.София, ж.к.,„Люлин“, бул.,„Д-р Петър Дертлиев“ 25, офис сграда Лабиринт, ет.2, офис 4, ЕИК 203670940, чрез налагане на обезпечителна мярка - спиране на изпълнението по изпълнително дело № 201583700400877 по описа на ЧСИ П.Г. с рег.№ 837 и район на действие ОС - Сливен.

Съдът е издал исканата обезпечителна заповед, назначил е съдебно-счетоводна експертиза и такава е представена в срок.

Представена е и писмена защита от ищцова страна.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени следните писмени доказателства: запорно съобщение изх.№ 43237/ 09.12.2015 г. по изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., удостоверение изх.№ 40/ 27.04.2022г., издадено от „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен; удостоверение изх.№ 55/ 02.06.2022 г., издадено от „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен, заявление за издаване на заповед за изпълнение, извлечение от счетоводни книги, уведомление за настъпила предсрочна изискуемост, пълномощно на юрк.В.С.С., уведомление, че пратката не е потърсена от получателя, Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г. с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен, платежни нареждания, списъци на разноските, адвокатско пълномощно, юрисконсултски пълномощни, Уведомително писмо за извършената цесия с изх.№ УПЦ-С-ТБИ/7995712611 от 24.08.2018 г., удостоверение изх.№ 127/ 16.11.2022 г., издадено от „Пътнически превози“ ЕООД - гр.Сливен, както и приобщената по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Безспорно за съда е, че между „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД и М. Й. К. е бил сключен Договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г. в размер на 4000 лв. с издължаване на 36 равни месечни вноски и краен срок за погасяване на договорните задължения до 05.09.2017 г. На 06.02.2015 г. е настъпила предсрочната изискуемост, а на 18.08.2015 г. е подадено заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и на следващия ден - издаден изпълнителен лист и че на 17.11.2015 г. е образувано изпълнително дело, както и че по него ищцата е изплатила суми на вискателите.

Установи се и че на 30.07.2018 г. „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД цедира процесните си вземания на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД.

Не се спори, че по вина на ищцата в настоящото производство М. Й. К. е преустановено своевременното погасяване на вноските по кредита.

На 30.07.2018г. е сключен договор за цесия между двамата ответници,пи силата на който вземането на банката срещу ищцата е цедирано на другия ответник.

С цел изясняване на спора и прецизиране размера на така предявения иск, съдът назначи изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза, в която бяха поставени въпросите:

1. Ако се приеме, че Договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г. е нищожен, то какви биха били размерите на дължимите суми за главница, лихви и разноси към датата на издаване на заповедта за незабавно изпълнение - 19.08.2015 г., като се има предвид правилото на чл.23 от ЗПК?

2. Като се вземат предвид размерите на дължимите суми от отговора на въпрос № 1, съответстващия им размер на такси и разноси по изпълнителното дело, размера на законната лихва, да се изчисли какъв би бил размерът на общата сума дължима от длъжника по ИД и на коя дата е била изплатена?

3. Като се вземе предвид отговора на въпрос № 2 да се изчисли какъв е размера на сумата надплатена по ИД № 20158370400877? Какъв е размера на надплатената сума, внесена по ИД за периода в който взискател е „Агенция за събиране на вземанията” ЕАД от 30.07.2018 г. до настоящия момент?

Съдът изслуша в открито съдебно заседание вещото лице и прие представеното от него заключение, като компетентно, независимо и безпристрастно.

В него аналитично е отговорено на поставените му задачи и е изведено, че:

1. При условие, че Договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г. с кредитополучател М. Й. К. се приеме за нищожен на основание чл.23 от Закона за потребителски кредити дължимата сума за главница е в размер на 3871.58 лв. /чистата стойност на кредита/.

2. Общата сума, дължима от длъжника К. по ИД № 20158370400877 е в размер на 6567.09 лв. от които 3871.58 лв. главница и 2695.51 лв. законова лихва за забава. Целият размер на задължението е изплатен на 29.04.2021 г.

3. Надплатената сума по ИД № 20158370400877 е в размер на 2519.58 лв. и тя е внесена през периода от 30.07.2018 г. /датата на цедирането на задължението/ до датата на изготвяне на настоящото заключение/ с взискател „Агенция за събиране на вземания ЕАД гр.София.

От представеното по делото заключение на вещото лице С. К. С. по назначената му съдебно-счетоводна експертиза е видно, че целият размер на задължението е изплатен на 29.04.2021 г. и е надплатена сума в размер на 2519.58 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 от ГПК.

Претендираните от ищцата права произтичат от твърденията ѝ, че са налице договорни отношения между нея и банката, основаващи се на договор за потребителски кредит, сключен през 2014 г., който бил нищожен, тъй като част от клаузите в него били нищожни. Ищцата не се възползвала от възможностите да оспори договора, изпадайки в невъзможност да заплаща дължимите по него суми, договорът станал изцяло изискуем и поради това бил издаден изпълнителен лист в заповедното производство. Иска се обявяването на недействителността /нищожността/ на процесния договор и обезсилването на издаденият изпълнителен лист, както и връщането на част от надвзети, според ищцата суми от втория ответник, на основание сключен между ответниците договор за цесия.

Следователно са предявени субективно съединени иски с правно основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД /нищожност на договор/ във вр. с чл.143 от ЗЗП против банката, както и акцесорно искане за обезсилване на изпълнителен лист и третия иск /против другия ответник/ и частичен, с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД /неоснователно обогатяване/.

Ответниците представят писмени отговори по предявените срещу тях иски в горния смисъл.

Безспорно за съда е, че между банката и ищцата е бил сключен договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г., на 06.02.2015 г. е настъпила предсрочната изискуемост, а на 18.08.2015 г. е подадено заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и на следващия ден - издаден изпълнителен лист, както и че на 17.11.2015 г. е образувано изпълнително дело и по същото ищцата е изплатила суми на вискателите.

При възприетата правна квалификация, съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес В тежест на всяка страна бе да докаже твърденията си.

В тежест на ищцата бе да докаже размера на надвзетите евентуално от Агенцията суми. Ищцата следваше да докаже правен интерес от завеждането на делото и наличие на новооткрити обстоятелства, след издаването на заповедта за изпълнение и изпълнителния лист.

С искане от ищцова страна е направено изменение на размера на първоначалния иск, поради настъпили изменения на обстоятелствата във връзка с така предявения частичен иск и съдът е приел такова, а именно: да бъде осъден „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, да й плати сумата от 2000 лв., като частичен от 5310 лв., представляваща неоснователно платени погасителни вноски в полза на вискателя „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД по ИД № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г. с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен, образувано по изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ЧГД № 2921/ 2015 г. по описа на Сливенски районен съд, издаден с оглед плащането на дължими суми по процесния договор за потребителски кредит, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното погасяване на задължението.

С цел изясняване на спора и прецизиране размера на така предявения иск, съдът назначи изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза, в която бяха поставени гореизброените въпроси:

Съдът изслуша в открито съдебно заседание вещото лице и прие представеното от него заключение, като компетентно, независимо и безпристрастно.

В него аналитично е отговорено на поставените му задачи и е изведено, че:

1. При условие, че Договор за потребителски кредит № 7995712611 от 29.08.2014 г. с кредитополучател М. Й. К. се приеме за нищожен на основание чл.23 от Закона за потребителски кредити дължимата сума за главница е в размер на 3871.58 лв. /чистата стойност на кредита/.

2. Общата сума, дължима от длъжника К. по ИД № 20158370400877 е в размер на 6567.09 лв. от които 3871.58 лв. главница и 2695.51 лв. законова лихва за забава. Целият размер на задължението е изплатен на 29.04.2021 г.

3. Надплатената сума по ИД № 20158370400877 е в размер на 2519.58 лв. и тя е внесена през периода от 30.07.2018 г. /датата на цедирането на задължението/ до датата на изготвяне на настоящото заключение/ с вискател „Агенция за събиране на вземания ЕАД гр.София.

От представеното по делото заключение на вещото лице С. К. С. по назначената му съдебно-счетоводна експертиза е видно, че целият размер на задължението е изплатен на

29.04.2021 г. и е надплатена сума в размер на 2519.58 лв, предвид което основателна се явява ищцовата претенция в тази й част, т.е. налице е претендираното от ищцова страна надвнасяне на сума или неоснователно обогатяване /чл.55, ал.1 от ЗЗД/ макар и не точно в претендирания размер от 2000.00 лв., като частичен от 5310.00 лв. Следователно искът в тази му част следва да се уважи.

По другите искания на ищцата за обявяване на недействителността /нищожността/ на процесния договор за кредит и обезсилването на издадения изпълнителен лист, съдът намира същите за неоснователни и недоказани по следните съображения:

На първо място следва да се отбележи, че е направено възражение за наличие на погасителна давност на правото на иск. Но по отношение на искове за нищожност на договори давност не тече и същите могат да се предявяват по всяко време.

2. Относно твърдяните нарушения на чл.11, ал.1, т.11 и т.12 от ЗПК, разпоредбата на който гласи, че „Договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването; информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит“, съдът не намира предвид представените писмени доказателства да е нарушена по някакъв начин.

Така в чл.11.1 от договора за кредит са посочени условията за издължаване на кредита;

В чл.11.2 от договора за кредит е представен погасителния план, отговарящ на императивните изисквания на закона: размер, брой и периодичността на дължимите погасителни вноски.

Относно твърденията за нищожност на клаузите 15.1 и 9.4 от процесния договор, съдът също ги намира за несъстоятелни, тъй като видно от писмените доказателства разпоредбата на чл.15.1 дава разяснения как се формулира лихвения процент при просрочие: В случай, че Потребителят е допуснал просрочие на дължимите от него плащания, той дължал на Кредитора и законната лихва върху цялата просрочена сума за целия период на просрочието - от датата на падежа, до датата, на ефективното изплащане на сумата. Законната лихва се формирала, както било посочено в чл.9.

Съдът счита, че процесният договор за кредит е сключен в съответствие с разпоредбите на ЗПК, в писмена форма, на хартиен носител, по разбираем и ясен начин, в два екземпляра - по един за всяка от страните, а условията по него са ясно изразени, посочени са изрично сумата за усвояване на кредита, лихвеният процент, който е фиксиран, размер и брой на погасителните вноски, ГПР и общата дължима сума, както и е упоменато правото на отказ на кредитополучателя, ведно с условията за неговото упражняване. Погасителният план е инкорпориран в него - чл.11.2. - с посочени брой погасителни вноски и датата, на която се дължат плащанията и с конкретно посочена сума на вноската. Клаузите на договора за кредит са индивидуално уговорени, и видно от стр.3 на процесния договор,

потребителят - ищцата в производството се е подписала, като с това декларира, че е запозната и съгласна с условията по него, като освен това в производството не са релевиращи твърдения ищцата да не е подписвала собственоръчно процесния договор.

В условията към процесния договор изрично е посочено, че кредитът се сключва при фиксиран лихвен процент за целия срок на договор и поради това е ясно, че липсата на разбивка в погасителния план за всяка от погасителните вноски не се отразява на действителността на сключения договор. Видно от него общият размер на сумата, която трябвало да върне Кредитополучателя - ищцата, както и посочените размери на погасителните вноски за всяка падежна дата, остават същите за целия срок на договора.

Съгласно разпоредбата на чл.22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на посочените в нормата разпоредби, както и тези на чл.11, ал.1, т.9, 10 и 11 от ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, но в случая е видно, че в процесния договор е посочен фиксиран годишен лихвен процент по заема - 35.95 %, годишен процент на разходите - 41.78 %, брой погасителни вноски - 36 бр., размер на погасителната вношка - 183.11 лв., дата на плащане на всяка от погасителните вноски, общ размер на всички плащания. Разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК изисква посочване на годишния процент на разходите по кредита, както и на общата дължима сума, изчислени към момента на сключването му, което изискване също е спазено.

На следващо място неоснователен се явява и инцидентния установителен иск, с който от ищцова страна се иска, да се обяви за недействителен договор за цесия от 30.07.2018 г., с който „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД продава вземането си по договора за потребителски кредит на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД по следните съображения:

При подписване на рамковия договор страните по него не били конкретизирали параметрите, но същите са обективирани в допълнително подписаните приложения към него, с които се индивидуализират, както самите длъжници, така и основанието и размерът на техните задължения, т.е. цедирането на конкретното вземане става не с рамковия договор, а с подписаното приложение към него, което го идентифицира напълно - по длъжник, основание на вземането и размер. Видно от представените писмени доказателства Приложение № 1 към договора за цесия е представено само с данните на ответника, тъй като данните на останалите длъжници са защитени съгласно Закона за защита на личните данни /чл.2, ал.2, т.2, 3, 5, във вр. с чл.23, ал.1, 2, 3, във вр. с чл.26, ал.2 от ЗЗЛД/, а и са неотносими към настоящия спор.

Относно застъпеното от ищцова страна, че липсва покупна цена, съдът счита, че това не влияе на валидността на сключения договор за покупко-продажба (цесия, тъй като договорът за прехвърляне на вземания може да бъде сключен и като безвъзмезден - арг. чл.100, ал.1 от ЗЗД.

Ищцовото твърдението за нищожност на договора за цесия, съда намира за неоснователно, по следните съображения: в предмета на договор за цесия страните се споразумявали, че ще прехвърлят станали ликвидни и изискуеми вземания в пълен размер, произхождащи от договори за потребителски кредит, сключени от продавача с физически лица, които не изпълняват задълженията си по тях, които вземания ще се индивидуализират с Приложение № 1, което се счита за неразделна част от договора, считано от датата на неговото съставяне. Вземанията се индивидуализират с Приложение № 1 със съответната дата, като неговото съставяне, изпращане и потвърждаване се счита за неразделна част от договора, като всяко Приложение № 1 към Договор за цесия има силата и значението на Допълнително споразумение.

На следващо място договора за цесия съдържа подписи на законните представители на двете страни - цедент и цесионер, предвид което следвало да се приеме, че Договор за цесия и Приложение № 1, неразделна част от договора за цесия отразяват действителната воля на

двете страни по договора - да бъде прехвърлено процесното вземане, а и в изпълнение на изискванията на чл.99, ал.3 от ЗЗД от страна на цедента е подписано и представено на цесионера Потвърждение за прехвърляне на вземането.

Договорът за цесия съдът счита за действителен, тъй като същият съдържа разпоредбите, установяващи задължението на цесионера да заплати продажна цена, както и начина на изпълнение на задължението на цесионера. В представения по делото препис размерът на паричното задължение на цесионера е заличен, но както бе посочено вече, това не води до извод за недействителност на сключената между страните сделка.

Приложение 1 към договора за цесия съдържа номер и дата на договор за кредит, ЕГН на длъжника, три имена на длъжника, отпусната главница, както и размера на неплатените и прехвърлени по силата на договора за цесия суми, предвид което вземането предмет на договора за цесия е индивидуализирано изцяло и е налице идентичност между вземането предмет на договора за кредит и вземането предмет на договора за цесия. Приложение 1 към договора за цесия съдържа подписи на законните представители на двете страни по договора за цесия - цедент и цесионер.

Относно възраженията на ищеца, че не е бил уведомен за цесията, съдът също ги намира за неоснователни, тъй като видно от материалите по делото по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД до ответника е изпратено писмо, съдържащо Уведомително писмо от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, чрез „Агенция за събиране на вземания“ АД с Изх.№ УПЦ-С- ТБИ/7995712611 от дата 24.08.2018 г. за извършената продажба на вземания, изпратено чрез Български пощи с известие за доставяне на посочения в договора за кредит поС.ен адрес. Правата по цесията са преминали върху цесионера със сключването на договора за прехвърляне на вземането, но това прехвърляне има действие спрямо третите лица и длъжника от деня, в който му е съобщено от предишния кредитор за цесията съгласно чл.99, ал.4 от ЗЗД, като обаче в закона липсва забрана цедентът да делегира правата си по уведомяване на длъжника за извършената цесия, какъвто е и настоящият случай. По делото е представено пълномощно от законният представител на цедента-кредитор, с което цесионерът-ищец е надлежно упълномощен, да уведоми длъжника от името на цедента за извършеното прехвърляне на вземането, а тъй като съобщаването не е лично непрехвърлимо право, няма законова пречка извършването на това действие да бъде възложено на цесионера.

Съгласно възприетото от ВКС в Решение № 139/27.04.2008 г. На IV ГО, постановено по гр.д.№ 4025/2008 г., постановено по реда на чл.290 от ГПК, съобщаването на договора за цесия не е елемент от фактическия му състав, тъй като вземането преминава върху цесионера по силата на постигнатото съгласие за прехвърляне на вземането. Правилото на чл.99, ал.4 от ЗЗД поставя като условие за противопоставимост на цесията на длъжника и на трети лица осъществяването на факта на уведомяване на длъжника от предишния кредитор. Неуведомяването обаче не се отразява на валидността на договора за цесия. До съобщаването на длъжника той може валидно да изпълни на предишния кредитор с погасителен ефект, без цесията да може да му бъде противопоставена. Прехвърленото вземане вече е преминало върху цесионера с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности и цесионерът имал качеството на кредитор по отношение на цедирания длъжник.

В изпълнение на изискванията на закона и по реда на чл.99, ал.3 от ЗЗД до ищеца е изпратено уведомление за извършената цесия с Изх.№ УПЦ-С-ТБИ/7995712611 от дата 24.08.2018 г. от името на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, чрез „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, което писмо обаче не е получено от длъжника.

Към отговора на исковата молба ответника представя копие от уведомлението цесия с Изх.№ УПЦ-С-ТБИ/7995712611 от дата 24.08.2018 г., което да бъде връчено на ищеца и се позовава на постановените от ВКС на основание чл.290 и 291 от ГПК Решение № 3/ 16.04.14 г. по т.д.№ 1711/2013 г. на I т.о. и Решение № 123/24.06.2009 г. по т.д.№ 12/09 г. на II т.о.,

съгласно които ако към исковата молба по иск на цесионера, е приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл.99, ал.3, пр.1 от ЗЗД, а прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 от ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право.

В крайна сметка целта и смисълът на получаването на уведомлението е да се пресече възможността длъжникът да престои на лице, което не е кредитор, като за да се доведе до знанието му станалата цесия било без значение формата на извършеното съобщение, защото тя не е условие за валидност. Действието на съобщението до длъжника се явява правно релевантно единствено и само до това, че изпълнение с погасяващ ефект можело да се направи единствено на цесионера, а и ответника не е представил по делото доказателства да е направил престация на некредитор.

По разноските:

Видно от молба от процесуалният представител на ищцата адв.М. Б. списък с разноските са претендирани такива в общ размер на 4826.00 лв., от които: адвокатско възнаграждение по реда и при условията на чл.38, ал.1, т.3, във връзка с чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл.2, ал.5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения дължимото възнаграждение за адвокат при уважаване на всички предявени искове: 1000.00 лв. по иска с правно основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД за обявяване нищожност на договора за кредит /чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г./; 1000.00 лв. по акцесорния иск за обезсилване на изпълнителния лист /чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г./; 1000.00 лв. по инцидентния установителен иск за обявяване нищожност на договора за цесия /чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г./; 831.00 лв. по частичния осъдителен иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД за неоснователно обогатяване /чл.2, ал.7 и чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г./; 500.00 лв. за защита по дело, продължило повече от две съдебни заседания /чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г./; Държавна такса за образуване на делото 140.00 лв.(80); Държавна такса за издаване на обезпечителна заповед: 5.00 лв.; Депозит за възнаграждение на вещо лице: 350.00 лв.

Ответника „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД е претендирал разноски в размер на 350.00 лв., а ответника „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД такива в размер на 300.00 лв.

Предвид изхода на спора, следва да се уважи или отхвърли претенцията на страните по делото за разноски съразмерно уважената / отхвърлената част или:

По искането на ищцата за заплащане на 1000.00 лв. по иска с правно основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД за обявяване нищожност на договора за кредит на осн. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г., предвид отхвърлянето му, не ѝ се дължи заплащане от ответна страна. По искането на ищцата за заплащане на 1000.00 лв. по акцесорния иск за обезсилване на изпълнителния лист с правно основание чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г., предвид отхвърлянето му, не ѝ се дължи заплащане от ответна страна. По искането на ищцата за заплащане на 1000.00 лв. по инцидентния установителен иск за обявяване нищожност на договора за цесия с правно основание чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г., предвид отхвърлянето му, не ѝ се дължи заплащане от ответна страна.

Предявената сума в размер на 831.00 лв. по частичния осъдителен иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД за неоснователно обогатяване, предвид разпоредбата на чл.2, ал.7 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. и чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г., както и съобразно приетото заключение на вещото лице относно размера на надвнесеното и дължимото, съдът намира за недоказана в претендирания размер, поради което следва в тази

му част да уважи съразмерно, а именно в размер на 551.96 лв.

По искането на ищцата за заплащане на 500.00 лв. за защита по дело, продължило повече от две съдебни заседания съгл. чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. и предвид високата фактическа и правна сложност на делото тази й претенция следва да бъде уважена в пълен размер.

В пълен размер следва да бъде й се признаят сторените разноси за държавна такса за образуване на делото, съразмерно уважените иски, а именно 80.00 лв., държавна такса за издаване на обезпечителна заповед 5.00 лв. и депозит за възнаграждение на вещо лице 350.00 лв.

Така следва да се осъди ответника „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД да заплати на ищцата сума в размер на 1486.96 лв.

Тъй като исковите срещу ответника „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД са отхвърлени, то ищцата следва да му заплати разноси в размер на 300.00 лв.

На ответника „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД ищцата следва да бъде осъдена да заплати такива в размер на 180.00 лв.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от М. Й. К. с ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв.М. И. Б. от АК - Сливен, срещу „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул.„Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда „Лабиринт“, ет.2, офис 4 и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, със седалище и адрес на управление на дейността: гр.София, 1421, р-н Лозенец, ул.„Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, ИСК ЗА ОБЯВЯВАНЕ ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛНОСТ /НИЩОЖНОСТ/ на осн. чл.22 от ЗПК, сключения между М. Й. К. с ЕГН ***** и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., поради неспазване изискванията по чл.11, ал.1, т.11 и т.12 от ЗПК, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от М.Й. К. с ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв.М. И. Б. от АК - Сливен, срещу „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, ИСК за безсилване на изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ч.гр.д.№ 2921/ 2015 г. по описа на Районен съд - Сливен, издаден в полза на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, седалище и адрес на управление на дейността: гр. София, 1421, р-н Лозенец, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление на дейността: гр.София, п.к. 1335, р-н Люлин, ж.к. Люлин - 10, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис - сграда Лабиринт, ет.2, офис 4, ДА ЗАПЛАТИ СУМАТА от 2000.00 лв. /две хиляди лева/, предявена като частичен иск от цялата сума от 5310.00 лв. пет хиляди триста и десет лева/, представляваща неоснователно платени погасителни вноски в полза на вискателя „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с ЕИК 203670940 по изпълнително дело № 20158370400877 по описа на ЧСИ П.Г., с рег.№ 837 и район на действие Окръжен съд - Сливен, образувано по изпълнителен лист от 19.08.2015 г., издаден по ч.гр.д.№ 2921/ 2015 г. по описа на Районен съд - Сливен, издаден с оглед плащането на дължими суми по Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., сключен между М. Й. К. с ЕГН ***** и „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, ведно със законната лихва, считано от 10.06.2022 г. - датата на предявяване на

иска до окончателното погасяване на задължението.

ОТХВЪРЛЯ ИНЦИДЕНТНИЯ УСТАНОВИТЕЛЕН ИСК ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА НЕДЕЙСТВИТЕЛНОСТ /НИЩОЖНОСТ/ на основание чл.26, ал.1 и ал.2 от ЗЗД Договор за продажба на вземания /цесия/ от 30.07.2018 г., с който а „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД продава на ответника „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, вземането си срещу М. Й. К. с ЕГН *****, произтичащо от Договор за потребителски кредит № 7995712611/ 29.08.2014 г., КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, с ЕИК 203670940, ДА ЗАПЛАТИ на М. Й. К. с ЕГН *****, СУМАТА от 1486.96 лв. /хиляда четиристотин осемдесет и шест лева и деветдесет и шест стотинки/ разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА Мариета Й. К. с ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, с ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление - гр.София, бул.,„Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда „Лабиринт“, ет.2, офис 4, СУМАТА от 180.00 лв. /сто и осемдесет лева/ разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА Мариета Й. К. с ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД с ЕИК 131134023, СУМАТА от 300.00 лв. /триста лева/ разноски в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Нова Загора: _____